

Sygn. akt I C 746/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Karolina Skotnicka

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2015 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa W. M.

przeciwko (...) S. A. z siedzibą w S.

o zapłatę kwoty 18000 zł i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S. A. z siedzibą w S. na rzecz powoda W. M. kwotę 13000 zł (trzynaście tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 20 maja 2013 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S. A. z siedzibą w S. na rzecz powoda W. M. kwotę 896,92 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć kwotę 528,14 zł z roszczenia zasądzonego na rzecz powoda w punkcie I niniejszego wyroku – na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku, tytułem kosztów sądowych poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 1358,06 zł, tytułem kosztów sądowych poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa.

sygn. akt I C 746/13

UZASADNIENIE

Powód W. M. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w S. o zapłatę kwoty 6000 zł, a po rozszerzeniu powództwa w toku postępowania – kwoty 18.000 zł (k-146), tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienia, będące następstwem zdarzenia z dnia 1 lutego 2013 roku, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2013 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł nadto o ustaleniu odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki tego wypadku, oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że, w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 2 lutego 2013 roku, doznał skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia barku i ramienia, urazu głowy, urazu klatki piersiowej, skutkujących Dio dzisiaj bólami i zawrotami głowy, bólami karku, bólami kręgosłupa, szumami w uszach, bólami w klatce piersiowej, drętwieniem palców lewej dłoni, bólami barku prawego, zaburzeniami snu i koncentracji.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Przyznała, że co do zasady ponosi odpowiedzialność z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zarzuciła jednak, że spełniła już swoje świadczenie, dokonując w dniu 17.05.2013r. na rzecz powoda wypłaty w kwocie 7000 zł, tytułem zadośćuczynienia. Zdaniem pozwanej, żądanie objęte pozwem przekracza rozmiar wykazanej przez powoda krzywdy, żaden bowiem z dokumentów medycznych nie zawiera stwierdzenia, że powód doznał poważnych uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia, a także, że nie rokuje on powrotu do zdrowia sprzed wypadku. Strona pozwana wniosła również o oddalenie żądania powoda w przedmiocie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość, zarzucając, że powód nie wykazał istnienia interesu prawnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 2.02.2013r. powód (lat 16) doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego, uszkodzenia stawu ramiennego prawego, skutkującymi bólami i zawrotami głowy, bólami kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości, parastezjami kończyny górnej lewej, bólami stawu ramiennego prawego z ograniczeniem ruchomości. Powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 6% - w aspekcie ortopedycznym, 7% - w aspekcie neurologicznym. Na skutek wypadku powód nie może uprawiać sportu w dotychczasowym zakresie, w szczególności nie może ćwiczyć na siłowni i kontynuować wyciskania sztangi leżąc. Powód musi kontynuować leczenie usprawniające w związku ze skutkami wypadku.

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii M. J. (k-78, 127)

opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii H. A. (k-98)

zeznania świadka B. M. (k-63)

zeznania powoda (63v.-64).

Powód zgłosił pozwanemu szkodę, wraz z żądaniem zapłaty kwoty 30.000 zł, tytułem zadośćuczynienia, w piśmie z dnia 16.04.2013r. W piśmie z dnia 26.04.2013r. pozwana potwierdziła przyjęcie szkody.

Dowód:

pismo powoda – zgłoszenie szkody (k-25);

pismo pozwanej (k-29).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części, tj. co do kwoty 13.000 zł, tytułem uzupełnienia zadośćuczynienia. W dalszej części powództwo podlegało oddaleniu - w zakresie zadośćuczynienia, jako zgłoszone ostatecznie w wysokości nieadekwatnej do poniesionej szkody, oraz w zakresie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość.

Kwestia odpowiedzialności pozwanej za skutki wypadku powoda nie była sporna. Strona pozwana ponosi odpowiedzialność za szkodę, powstałą u powoda będącą bezpośrednim następstwem wypadku z dnia 2 lutego 2013r., jako ubezpieczyciel sprawcy wypadku, z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, na podstawie art. 436 § 1 kc w zw. z art. 822 § 1 i 2 kc. Z przeprowadzonych w.w. dowodów wynika, że powód doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego i uszkodzenia stawu ramiennego prawego, skutkującymi bólami i zawrotami głowy, bólami kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości, parastezjami kończyny górnej lewej, bólami stawu ramiennego prawego z ograniczeniem ruchomości, które to dolegliwości, według opinii biegłego, mogą pojawiać się także w przyszłości. Na skutek wypadku powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu, przy czym oceniona przez biegłego lekarza wysokość doznanego uszczerbku jest tylko kryterium pomocniczym dla ustalania

wysokości zadośćuczynienia i sama w sobie nie decyduje o należnej z tego tytułu kwocie. Doznany uraz kręgosłupa i stawu ramiennego uniemożliwia uprawianie przez powoda sportu w dotychczasowym zakresie, w szczególności nie może ćwiczyć na siłowni i kontynuować wyciskania sztangi leżąc. Musi kontynuować leczenie usprawniające w związku ze skutkami wypadku.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z wypadkiem. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość (tak: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522).

W świetle okoliczności niniejszej sprawy, odpowiednim i adekwatnym do rozmiaru krzywdy będzie zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł. Suma ta uwzględnia rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, młody wiek powoda, rozmiar cierpień, odczuwanych przez niego w związku z nawracającymi bólami, konieczność kontynuowania leczenia usprawniającego, ale także niemożność kontynuowania uprawiania sportu na dotychczasowym poziomie, co dla młodego, zaangażowanego w treningi i odnoszącego pierwsze sukcesy sportowe człowieka, było szczególnie dotkliwe.

Miarkując zadośćuczynienie, Sąd miał także na uwadze, że w związku z wypadkiem powód był konsultowany przez psychologa L. K., która stwierdziła u niego wystąpienie ostrej reakcji na stres, jako następstwa doznanego wypadku. Jednakże przedstawiona przez powoda opinia psychologiczna (k-20-23) ma jedynie walor dokumentu prywatnego, a więc stanowi dowód tego, że osoba, która ją podpisała złożyła oświadczenie takiej treści (art. 245 kpc). Istotny z punktu widzenia niniejszej sprawy rozstrój zdrowia psychicznego powoda, jako następstwo wypadku, (art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c.) nie został przez powoda wykazany, w szczególności brak było wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza psychiatry na tą okoliczność. Wobec tego nie było podstaw do uznania, że przedmiotowy wypadek skutkowało u powoda rozstrojem zdrowia psychicznego, w tym wystąpieniem zespołu stresu pourazowego, utrudniającym prawidłowe funkcjonowanie w życiu codziennym.

Bezspornym było, że dotychczas pozwana wypłaciła powodowi kwotę 7.000 zł, tytułem zadośćuczynienia. Kwotę 13.000 zł, tytułem uzupełnienia zadośćuczynienia zasądzono z odsetkami ustawowymi od dnia 20 maja 2013r., mając na uwadze, że zgłoszenie szkody w postępowaniu likwidacyjnym wraz z żądaniem zapłaty kwoty 30.000 zł, tytułem zadośćuczynienia, nastąpiło w piśmie z dnia 16 kwietnia 2013r. (k-25). Pozwana nie kwestionowała, że zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 19 kwietnia 2013r., co uzasadniało żądanie zasądzenia odsetek od dnia 20 maja 2013r., tj. 30 dni od zgłoszenia szkody, kiedy to minął ustawowy okres na likwidację szkody, a pozwana od tego dnia była w opóźnieniu, powodującym obowiązek zapłaty odsetek ustawowych (art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc i art. 817§1 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). W dalszej części, powództwo o zapłatę z tytułu zadośćuczynienia, jako żądanie nadmierne i nieadekwatne do rozmiaru szkody, podlegało oddaleniu.

Sąd oddalił powództwo co do żądania ustalenie odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku powoda. Sama ewentualność powstania innych skutków zdarzenia nie powoduje istnienia interesu prawnego (art. 189 kpc). W przypadku powstania nowej szkody, w związku z przedmiotowym wypadkiem, powód może wytoczyć powództwo o zasądzenie. W świetle przepisu art. 442¹ § 3 kpc w aktualnym brzmieniu, nie można tu mówić o czasowym ograniczeniu dochodzenia roszczeń o naprawienie szkody na osobie, która w tym przypadku jeszcze nie powstała lub się nie ujawniła.

Orzeczenie o kosztach w pkt III wyroku oparto na przepisach art. 100 kpc w zw. z art. 98§1 i 3 kpc. Powód wygrał sprawę w ~ 72 %, poniósł koszty procesu w kwocie 1719 zł (300 zł – opłata sądowa od pozwu, 1200 zł wynagrodzenie

pełnomocnika, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 200 zł – zaliczka na wynagrodzenie biegłego, 2 zł – opłata kancelaryjna za kserokopię). Pozwana poniosła koszty w kwocie 1217 zł (w tym: 1200 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa). Łącznie koszty procesu wyniosły w sprawie 2936 zł, z czego powód, zgodnie z wynikiem procesu, powinien je ponieść w kwocie 822,08 zł (2936 x 28%). Wobec tego, że powód poniósł faktycznie koszty wyższe, niż wskazuje na to wynik procesu, pozwana powinna zwrócić mu różnicę (1719 – 822,08 = 896,92).

W toku postępowania poniesiono wydatki na wynagrodzenie biegłych, ponad uiszczoną zaliczkę, w kwocie 1286,20 zł tymczasowo ze Skarbu Państwa. Zgodnie z wynikiem postępowania, wydatkami tymi obciążono strony. Ponadto, strony zostały obciążone w tym samym stosunku obowiązkiem uiszczenia uzupełniającej opłaty sądowej od pozwu po rozszerzeniu powództwa ($1286,20 + 600 = 1886,20 \times 28\% = 528,14$ zł; $1886,20 \times 72\% = 1358,06$ zł). Orzeczenia w pkt IV i V wyroku oparto na przepisach art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 kpc i art. 98§1 kpc.